

Izvēle

51 Un, kad nu laiks bija pienācis, ka Viņam vajadzēja tapt paaugstinātam, tad Viņš grieza savu vaigu, lai ietu uz Jeruzālemi.

52 Un Viņš nosūtīja Sev priekšā vēstnešus. Un iedami tie nonāca kādā samariešu ciemā, lai Viņam apgādātu vietu, kur nomesties.

53 Un tie Viņu neuzņēma, tāpēc ka Viņš bija ceļā uz Jeruzālemi.

54 Kad Viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, tie sacīja: "Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina."

55 Bet Viņš apgrieždamies tos aprāja un sacīja: "Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat?"

56 Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt." Un tie gāja uz citu ciemu.

57 Un, tiem aizejot, viens uz ceļa Viņam sacīja: "Es Tev iešu līdzī, lai kurp Tu ietu."

58 Bet Jēzus uz viņu sacīja: "Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu."

59 Un uz kādu citu Viņš sacīja: "Nāc Man līdzī!" Bet tas sacīja: "Atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu."

60 Bet Jēzus uz to sacīja: "Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!"

61 Un atkal kāds cits teica: "Kungs, es Tev iešu līdzī, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā."

62 Bet Jēzus uz to sacīja: "Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai."

Lūkas ev. 9: 51.–62.

Mīļā draudze!

Katrs, kas ir kristīts un iesvētīts, ir devis solījumu, ka vēlas būt vienots ar Jēzu Kristu un Viņa draudzi virs zemes un būt par Jēzus Kristus mācekli. Dzirdot šodienas vārdus no Lūkas evaņģēlija, mēs varētu arī nožēlot savu izvēli.

Laikam jau tā ir, ka mēs parasti izvēlamies būt par kristiešiem tāpēc, ka liekas, ka tas mums dos kādu labumu. Vai nu gribam skaistas kāzas baznīcā, vai vēlamies iegūt sirdsmieru, aizsardzību, dziedināšanu, vai arī vienkārši rūpējamies par savu likteni pēc nāves. Iemesli būt par kristietiem var būt daudzi un dažādi. Kad Jēzus sāka sludināt Dieva valstību, Viņš daudzus uzrunāja tieši ar to, ka meklēja pazudušos, ka dziedināja slimos, izdzina dēmonus un paēdināja izsalkušos. Daudzi Viņam sekoja, gaidot vēl vairāk, vēl lielākus brīnumus. Un tomēr kaut kādā brīdī tie nokļuva pie pagrieziena punkta, kur katram bija atkal no jauna jāizvēlas, vai vēl vēlas būt ar Jēzu vai nē. Evaņģēlists Lūka stāsta, ka Jēzus, būdams Galilejā, Saviem mācekļiem pēc garas lūgšanas pirmo reizi pateica, ka Viņa ceļš ir ciešanu ceļš: **"Cilvēka Dēlam ir daudz jācieš. Viņu atmetīs vecaji, augstie priesteri un rakstu mācītāji, un Viņu nonāvēs, un trešajā dienā Viņš celsies augšām."** 23 Un Viņš sacīja uz visiem: **"Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliez sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakāļ."** Jēzus bija gatavs iet uz Jeruzālemi, kur Viņu gaidīja krusta nāve. Bet mācekļi bija neizpratnē. Kas tad nu? Uz tādu sekošanu viņi nebija parakstījušies!

Ejot no Galilejas uz Jeruzālemi bija jāšķērso Samarijas apgabals. Ar samariešiem jūdiem bija vairāku gadsimtu nesakārtotas attiecības, viens uz otru skatījās ar lielu naidu un aizdomām. Ne vienreiz vien jūdu svētceļotājiem, kas nāca no Galilejas un vēlējas apmeklēt kādus svētkus Jeruzālemē, iznāca saskarties ar nepatīkamām situācijām. Arī Jēzus un Viņa mācekļi piedzīvo naidīgu

attieksmi, kad kādā ciemā neviens tiem nedod naktsmājas tikai tāpēc, ka viņi ir jūdi. Jēzus mācekļi Jēkabs un Jānis atceras, kā pravielis Elija arī Samarijā bija izsaucis uguni no debesīm, lai nogalinātu karavīrus, kas bija atnākuši, lai apcietinātu Eliju. *"Šie nolādētie samarieši joprojām izturas pret mums necienīgi! Lai Dievs viņus tā kārtīgi pārmāca!"* Mācekļi grib aizstāvēt Jēzu un lūdz Viņam atļauju atriebties, ja ne ar darbiem, tad vismaz ar lūgšanu pēc atriebības. Kāda pārliecība! Viņi tiešām tic lūgšanas spēkam. Tomēr Jēzus noraida viņu lūgumu: ***"Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat? 56 Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt."***

Cilvēki aizvien atkal iekarst dusmās. *"Nīdēsīm tos, kas mūs ienīst!"* Aci pret aci, zobu pret zobu! Arī daudzos kristiešos mūsdienās ir liela vēlme pēc atriebības, ja saskaras ar ļaudīm, kas noraida viņus un Jēzu. Kas nepieņem Jēzu, tiem vieta ellē ir garantēta! Cik ātri var iekrist lamatās un pašam kļūt par tādu, kas izslēdz Jēzu no savas sirds!

Jēzus un Viņa mācekļi turpina Savu ceļu, kad Jēzu uzrunā cilvēks, kas vēlas Viņam piedroties: ***"Es Tev iešu līdzī, lai kurp Tu ietu."*** **58 Bet Jēzus uz viņu sacīja: "Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu."** Tam, kas Jēzum grib sekot, ir savas fantāzijas par Jēzu. Viņš iztēlojas, cik jauki tas varētu būt, atrasties Viņa kompānijā, iegūt viedas zināšanas un iet no panākuma uz panākumu. Īstenībā viņš par Jēzu neko nezina. Viņam nav ne mazākās jausmas, ka Jēzus ir ceļā uz Jeruzālemi, lai ietu ciešanu ceļu.

Kā ir ar mums, vai mēs zinām, kas ir Jēzus? Vai viņš ir tikai mūsu iztēles produkts, lai apmierinātu mūsu vajadzības?

Ceļš turpinās. Atkal tie satiek kādu cilvēku, bet šoreiz Jēzus to uzrunā: ***"Nāc Man līdzī!"*** **Bet tas sacīja: "Atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu."** **60 Bet Jēzus uz to sacīja: "Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!"** Kā ir, ja Jēzus pats mūs uzrunā? Vai mēs Viņam sekotu? Vai arī mums vispirms ienāktu prātā tūkstoš lietas, kas mums vēl ir jānokārto? Jā, jā, labprāt, Jēzu, tomēr man vēl ir jāizpilda bauslis, jāapglabā tēvs, tāpēc es pievienošos mazliet vēlāk. Jēzus atbilde, lai miroņi apglabā paši savus miroņus, mums liekas briesmīga. Kā tas ir domāts? Vai Jēzus ar to grib pateikt, ka tie, kas Viņam neseko, ir garīgi miruši, ka viņi līdzinās mirušiem? Uz šo vietu var skatīties arī savādāk. Jūdiem bija tā, ka pēc nāves mirušo miesu ievietoja kādā alā, kur to atstāja veselu gadu. Pēc gada piederīgie izņēma kaulus, kas bija palikuši un ievietoja tos speciālā kastē, ko tad vēlreiz apglabāja vietā, kur jau bija citu mirušo kauli. Varētu būt, ka Jēzus vienkārši pasaka, lai mirušie paši parūpējas par aizgājēju. Ir jābeidz sērot, ir jāiet uz priekšu.

Vēl viens cilvēks uzrunā Jēzu. ***"Kungs, es Tev iešu līdzī, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā."*** **62 Bet Jēzus uz to sacīja: "Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai."**

Atkal Jēzus noraida lūgumu Viņam sekot. Jo šis cilvēks izvirza pats savus priekšnosacījumus, kad viņš būs gatavs, un nokavē brīdi, kad ir jāizšķiras. Jēzus to salīdzina ar cilvēku, kas tur rokā arklu, bet skatās atpakaļ un zaudē modrību. Mūsdienās mēs teiktu, ka tas ir cilvēks, kas brauc mašīnā, un skatās visu laiku spogulī. Avārija būs neizbēgama. Tātad, ja mēs vēlamies sekot Jēzum, mēs nevaram dzīvot pagātnē. Labi draugi, jaukas atmiņas, pāri darījumi, pat pagātnes grēki - mēs varam sevi sasaistīt ar cilvēkiem un mantām, kas mūs tur gūstā. Tas nebūt tā nav, ka tikai sliktas lietas mūs var atturēt sekot Jēzum, var būt tieši pretēji, ka mēs nevēlamies atteikties no savām ērtībām un sasniegumiem. Tad, kad Jēzus mūs aicina, tad ir jāatsakās no savas pagātnes, un jāsāk no jauna. Viņš mūs rada no jauna, dodot mums iespēju, Viņam uzticēties, piedzīvot to, ka

ne jau mēs ar saviem spēkiem spējam būt par labiem sekotājiem, bet ka dzīvojam no Dieva žēlastības. Līdzīgi kā Pēterim arī mums ir jāizkāpj no laivas un pāri nedrošiem ūdeņiem jāiet pretī Jēzum, kas mūs gaida un kas mums nāks palīgā tad, kad piedzīvojam savu vājumu un savu neticību. Lai mēs visi atsauktos Kristus aicinājumam un tik tiešām Viņam sekotu! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva /30. 06. 2019./